

DE TOEKOMSTIGE HOUTVOORZIENING VAN NOORD-AMERIKA

[905.2 (7)]

door

A. J. GRANDJEAN

In de Verenigde Staten verscheen in 1956 een lijvig rapport, getiteld „Timber Resource Review”, waaruit een samenvatting als afzonderlijk boek onder de titel „Timber resources for America's future” het licht zag.

De eerste nationale bosstatistiek dateert van 1945, in 1952 volgde de tweede opname. Met 1952 als uitgangspunt heeft men zich beraden omtrent de te verwachten ontwikkeling van de bosbouw en de houtvoorziening tot de jaren 1975 en 2000. Hoewel zulk een prognose op zeer lange termijn vele onzekerheden in zich bergt, heeft men het aangedurfd de toekomstige ontwikkeling en de nodige ter zake te nemen maatregelen, onder ogen te zien. Het uitstekend gedocumenteerde rapport bevat naast economische, sociaaleconomische en politieke aspecten vele bosbouwkundige gegevens.

Van de 296 miljoen ha bos, 34% van de landsoppervlakte, ligt een oppervlakte van bijna 200 miljoen ha thans in de economische sfeer (commercial forest). Dit zijn de bossen die reeds in exploitatie zijn of spoedig zullen komen. De overige bosoppervlakte ter grootte van 70 miljoen ha heeft geen handelswaarde. aangezien of de ligging te ongunstig is of de houtsoortensamstelling en de houtvoorraad van geen of te geringe waarde is. Schermbossen en bosreservaten worden tot deze categorie gerekend.

De oppervlakte produktiebos ligt voor drievierde gedeelte in de oostelijke helft van het continent, in de Golfstaten, de Atlantische Staten en het Merendistrikt. Een vierde deel der produktieve bosoppervlakte wordt in de staten langs de Stille Oceaan aangetroffen. Er komt in deze categorie ruwweg evenveel loof- als naaldhoutbos voor, maar de loofhoutbossen worden overwegend in het oosten, de naaldhoutbossen in het westen aangetroffen.

De bossen, die in produktie zijn, zijn voor 73% in particulier bezit en voor 27% eigendom van de overheid (21% federaal en 6% staat en lagere overheid).

Het particuliere bos bestaat voor iets minder dan de helft uit boerenbos terwijl ongeveer een vijfde deel in handen is van grote houtindustrieën, waarvan de pulpindustrieën de grootste bezitters zijn. Het kleine boerenbosbezit overweegt sterk, de overgrote meerderheid der eigenaren (86%) bezit minder dan 100 acres (40ha) bos, terwijl de gemiddelde grootte 20 ha is. De boerenbossen bevinden zich meer of minder in een verwaarloosde staat, met een lage produktiviteit, vooral in de zuidoostelijke staten.

Blijkens de opname van 1952 bestaat de oppervlakte bos uit de vol-

gende categorieën : 37% zaaghout, 35% paalhout, terwijl 19% van de oppervlakte tot de categorie jong bos behoort en 9% niet of onvoldoende begroeid is (voor minder dan 0,4 bezet). Beziat men alleen de bosoppervlakte die in produktie is, dan blijkt ongeveer een vierde deel niet of onvoldoende begroeid. Deze categorie komt vooral in de zuidoostelijke staten en het merendistrict voor, waar de herbebossing na kaalkap en brand te wensen overliet. In het westen, waar het naaldhout overheerst, komt 70% van de totale houtvoorraad voor op een bosoppervlakte, die 24% bedraagt van de totale beboste oppervlakte. Het betreft voornamelijk de staten Oregon, Washington en Californië, waar de naaldhoutbossen (douglas, sitka, *Abies grandis*, *Tsuga* en *Pinus ponderosa*) zeer grote voorraden bevatten.

De kwaliteit en de afmetingen van de timmerhoutvoorraden vermindereu gestadig. Hoewel dit uit modern houttechnologisch oogpunt niet rampzalig behoeft te worden geacht, dienen toch maatregelen te worden getroffen om de achteruitgang in kwaliteit te stuiten en deze liefst op den duur te verhogen. Vooral in de loofhoutopstanden in het oostelijk deel der Verenigde Staten is de houtkwaliteit laag; 20% van de loofhoutvoorraad wordt zelfs tot het uitschot gerekend. De verdeling in diameterklassen van het naald- en loofhout toont, dat de zware afmetingen vooral in de westelijke bosgebieden voorkomen (naaldhout) en dat in het oosten de lichtere sortimenten overwegen (naald- en loofhout).

De jaarlijkse kapmassa ligt in de orde van grootte van 300 miljoen m³ rondhout of wel 200 miljoen m³ gezaagd en bestaat voor 75% uit naaldhout, dus voor 25% uit loofhout. Drievierde deel van de jaarlijkse velling bestaat uit zaaghout, terwijl 10% bestemd is voor papierhout en 9% voor brandhout. Het zaaghout komt voor bijna de helft uit het westelijk bosgebied en voor ruim 40% uit de zuidelijke staten. De verliezen bij het zagen en opwerken van het hout belopen 25%.

De kaphoeveelheden blijven blijkens de ramingen in 1952 beneden de aanwascijfers : voor naaldhout is de kapmassa 80% van de bijgroei, voor loofhout is dit percentage 60. Voor een aantal houtsoorten bedraagt de kaphoeveelheid evenwel veel meer dan de bijgroei, zoals bij de tulpenboom, douglas, *ponderosa* den, Jeffrey den, hemlock en redwood.

Het is voor de toekomst van grote betekenis, dat in de laatste 10 jaren de verhouding tussen kapmassa en bijgroei gemiddeld een weinig is verbeterd, doordat de bijgroei meer is gestegen dan de vellingsmassa. In het westelijke naaldhoutgebied is de toestand daarentegen ongunstig, de aanwas bedraagt slechts de helft van de oogsthoeveelheid, mede als gevolg van grote verliezen door insectenaantasting in het Rocky Mountaingebied in 1952. De direkte en indirekte houtverliezen door brand, insecten- en schimmelaantasting zijn zeer groot en belopen naar raming niet minder dan een vierde gedeelte van de bijgroei. De bestrijding van brand, ziekten en beschadigingen wordt steeds beter ter hand genomen en vormt een van de pijlers van de verbetering der toekomstige houtvoorziening. In 1952 was op een oppervlakte van 240 miljoen ha de brandbestrijding georganiseerd of wel 88% van de oppervlakte bos, waarin brandbeschermingsmaatregelen nodig worden geacht.

Een andere pijler is de verbetering van de 46 miljoen ha niet of onvoldoende productief terrein. Het is nodig deze oppervlakte woeste grond en onvolwaardig bos te beplanten of te bezaaien, daar het te lang zal

duren voordat er een natuurlijke regeneratie optreedt. Daarenboven komt voor verbetering in aanmerking een oppervlakte van 20 miljoen ha bos, dat in exploitatie is geweest en waarvan de natuurlijke herbebossing te wensen overliet. Het is reeds een gelukkige omstandigheid, dat de maatregelen voor de bosverbetering een stijgende tendentie vertonen; in de jaren 1926—1929 werd ieder jaar gemiddeld 28.000 ha beplant tegen bijna 200.000 ha in de periode 1950—1952. Zelfs indien het zou gelukken deze oppervlakte te verdubbelen, zullen er nog vele jaren verstrijken alvorens deze grote taak zal zijn voltooid.

Een verhoging van de produktiviteit moet worden nagestreefd in het kleine particuliere bosbezit, dat overwegend bestaat uit boerenbos, hetgeen als gevolg van verwaarlozing een lage bezettingsgraad heeft en vaak uit minder gewenste houtsoorten is opgebouwd. Vergeleken met het bosbezit van de overheid, de grote houtindustriën en het grote particulier bosbezit is het produktievermogen van het boerenbos half zo groot. Vooral in het zuidoostelijk deel van het land vormt de slechte toestand van het sterk versnipperde boerenbos een kernprobleem, dat om een oplossing vraagt.

Er is een raming gemaakt van de toekomstige houtbehoefte en -bijgroei der Verenigde Staten. Wordt het indexcijfer voor het houtverbruik van de industrie in 1952, ter grootte van ruim 300 miljoen m³, op 100 gesteld, dan neemt men aan dat dit indexcijfer in 1975 en 2000 zal liggen tussen 133 en 146, resp. 167 en 205, al naar gelang wordt uitgegaan van een laag dan wel hoog industrieel ontwikkelingsniveau. Stelt men in 1952 de bijgroei aan zaaghout van 210 miljoen m³ op 100, dan worden de indexcijfers voor 1975 geraamd op 125—145, naar gelang men uitgaat van een laag of hoog niveau, terwijl voor het jaar 2000 een index van 165—225 wordt verwacht. De grote stijging van de te verwachten groei kan uiteraard alleen worden gerealiseerd als de bovengenoemde maatregelen met succes worden uitgevoerd.

REFERAAT

Huisvesting van de F.A.O. in Rome. *Unasyuva* 12 (4) 1958 (178—179). [972.11]

Verschillende landen hebben bijgedragen in de kosten van uitrusting en meubilering van het hoofdkwartier van de F.A.O. te Rome. Zo zorgde Nederland voor de meubilering van de Julianazaal. De panelen zijn aan *Loxoperigium sargotte* hout van de Antillen en de tafel en stoelen zijn van *Delbergia nigra* van Suriname. Een wandkaart geeft een overzicht van de drooglegging van de Zuiderzee. Andere vertrekken werden ingericht door Frankrijk, India, Canada, Australië, de Scandinavische landen enz. Italië bekostigde de ontwerpen en uitvoering van de gebouwen.

v. Z.